

[Robert Christensen.]

udgift for statskassen på en 150 mill. kr., for det er jo alt sammen efter, at 1 pct. af skalaindtægten har givet en indtægt til statskassen på godt og vel 700 mill. kr. Så må det for mig være et spørgsmål om bogholderiteknik, hvor man fører det beløb op, der kommer fra 1 pct. af skalaen, og hvor man fører det beløb op, der kommer fra vore almindelige indkomstskatter.

Der er ingen tvivl om, at dette her er en meget dyr reform, og den store udgift kommer selvfølgelig, fordi man fjerner karensdagene. Derfor vil jeg gerne sige endnu en gang: er der dog ikke nogen mulighed for at gennemføre de gode principper i loven lidt mere gradvis, så vi ikke får en voldsom stigning af udgifterne lige på én gang? Det er lidt svært at tage stilling til sådan noget, når vi samtidig skal tage stilling til besparelser. Jeg vil altså gerne spørge, om ikke vi kan få den gradvis gennemført. Jeg kan på mit partis vegne tilsige en velvillig udvalgsbehandling, men der er visse ting i lovforslaget, vi får meget svært ved at gå med til.

De øvrige lovforslag er konsekvensforslag, og dem skal jeg ikke sige noget om.

Valbak: Jeg er enig med ministeren: dagpengereformforslaget er et af de mest vidtrækkende lovinitiativer, vi i adskillige år har haft inden for de korterevarende kontantydelse. Jeg kan gå et skridt videre: det er det mest vidtrækkende i mange, mange år på området overhovedet og et af de mest betydningsfulde inden for det sociale lovområde som helhed. Rigtigt anvendt, og det vil sige anvendt sådan, at bestemmelserne kan virke efter deres hensigt, kan reformen få stor forebyggende betydning, fordi den henvender sig til dem, der bærer byrder som erhvervsaktive og som hovedansvarlige for den kommende slægts opvækst.

Forslaget hviler på tre hovedprincipper: for det første at ordningen skal omfatte hele den erhvervsaktive befolkning, for det andet at reglerne for ydelse skal være de samme, uanset om årsagen er sygdom, ulykke eller fødsel, og for det tredje at ydelserne i højere grad end nu bør tilnærmes den enkeltes mistede indtægt.

Disse principper er de samme, som socialreformkommissionens forslag i sin tid

hvilede på, og det er de samme, som lå til grund for det oplæg, vi debatterede i forsommeren sidste år på grundlag af den tidligere regerings oplæg. Mit parti gav dengang tilslutning til disse hovedprincipper, vi gav også tilslutning til hovedtrækkene i den konkrete udformning, reformforslaget fik på grundlag af hovedprincipperne.

Regeringens konkrete udmøntning af hovedprincipperne går videre end 1971-udformningen; man tager et længere skridt ud ad de samme princippers hovedvej. I 1971-oplægget foresloges af økonomiske grunde at gøre tidligere ophold, tage en pause på nogle delområder. Sagen er jo, at det, som en tidligere ordfører har sagt, ikke er pebernødder, vi beskæftiger os med i denne sag. Vi kan endda ikke nøjes med beløb i 300 mill. kr.s klassen, som nogle er forfaldet til at tro ved at læse ministerens skriftlige fremsættelse. Virkeligheden kommer tættere på de tal, jeg nu vil nævne, og som allerede har været antydnet af tidligere ordførere.

De samlede årlige udgifter til løn under sygdom og dagpenge er med de regler, der gælder endnu i dag, 1.800 mill. kr. Hvis eller når de fremsatte lovforslag fra ministeren gennemføres, bliver udgifterne 2.900 mill. kr. Et tal til: af udgifterne i dag skaffes, så vidt jeg kan se, omkring $\frac{1}{3}$ eller 600 mill. kr. over skattebilletten. Skattebilletten skal efter nyordningen klare 1,6 milliarder kr., altså 1 milliard kr. mere end i dag i denne forbindelse.

Vi er meget tilfredse med, at arbejdsgivernes bidrag efter forslaget helt og fuldt skal afgøres, skal vi sige ad naturalvejen. Vi er så meget mere tilfredse med det, som vi i uoverensstemmelse med, hvad socialreformkommissionen i sin tid besluttede sig for, alligevel i sidste års oplæg gik ind på at betræde denne vej, og, må jeg tilføje af hensyn til hr. Finn Christensen: den socialdemokratiske ordfører var meget skeptisk, da vi dengang lancerede systemet. Vi er altså dobbelt tilfreds med, at man nu er gået denne vej og har taget det yderligere skridt. Det kan vi kun rose regeringen for.

Merudgiften til den samlede indkomstoverførsel blev altså, som jeg sagde før, 1,1 milliard kr. De skridt, der er lagt til på reformens vej siden 1971-oplægget, koster så efter min regnebog rundt $\frac{1}{2}$ milliard kr.